

S jedním kufrem do neznáma

Příběh ženy, která se odvážila začít znovu na Bali

Marcela Vacková

REBEL BOOKS

S jedním kufrem do neznáma



S jedním kufrem do neznáma

Příběh ženy, která se odvážila začít znovu na Bali

Marcela Vacková

REBEL BOOKS

Copyright © Marcela Vacková, Rebel Books, 2026
Photos copyright © Marcela Vacková, 2026
Cover photo copyright © Michal Linhart, 2026
All rights reserved.
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-909766-5-8 (PDF)
ISBN 978-80-909766-3-4 (ePUB)

Knihu věnuji svým dětem s přáním,
aby měly odvahu jít svou cestou
s důvěrou v sebe a možnosti,
které jim život přinese.

Velké poděkování
patří mojí rodině
za podporu a lásku.

Kapitola první:
Zdánlivé jistoty



Jmenuji se Marcela a v době, kdy s vámi začínám sdílet svůj příběh, je mi padesát čtyři let. Za svůj život jsem toho už zažila spoustu a moje zkušenosti často inspirují ostatní ženy. Několikrát mě napadlo o svém životě napsat knihu, proto když přišla nabídka z nakladatelství, souhlasila jsem a s radostí se pustila do psaní. Můj příběh je plný zvratů a změn, nesnází a výzev, ale také odhodlání a důvěry jít si za svými sny. Vydejte se spolu se mnou do vzdálených exotických zemí a prožijte proměnu business single woman v Praze v jogínku v Indii a mámu v tropech na Bali.

Ale začnu popořádku. Pocházím z malého města na jihu Moravy a vyrůstala jsem za socialismu. Poslední rok na střední škole se odehrála sametová revoluce. Každodenní realita se výrazně změnila a s ní přišly i do té doby nemyslitelné možnosti. Zaplať pánbůh za to! Najednou bylo reálné studovat v zahraničí, cestovat a poznávat svět. Už na gymplu jsem se učila vedle

povinné ruštiny také angličtinu. To mi otevřelo další možnosti a postupně mi docházelo, jak skvělá volba to byla.

V roce 1990 jsem maturovala a dostala se na práva do Brna. Žila jsem studentským životem na kolejích a ve čtvrťáku jsem v rámci programu Erasmus vycestovala na půl roku studovat na univerzitu v Rotterdamu v Holandsku.

To byla dost zásadní změna. V Holandsku jsem ochutnala pro mě úplně nový rozměr svobody. Ve všem – v možnostech studia, v komunikaci a chování Holanďanů, kteří nezávislost a různorodost velmi respektovali. V setkáních a způsobu soužití se studenty z dalších zemí Evropy. V umění, jídle a celkovém životním stylu. Od té doby mi Holandsko přirostlo k srdci.

Návrat do České republiky a doba po něm pro mě nebyly lehké. Poznala jsem totiž něco, co u nás ještě nebylo. Chyběla mi svoboda i pestrost, které jsem měla možnost zažít. To nakonec vyústilo v rozhodnutí si poslední rok studia rozložit a věnovat se kromě psaní diplomky z mezinárodního obchodního práva i studiu angličtiny na jazykovce. Chtěla jsem získat Cambridge Certificate, který mi otevře další možnosti.

A otevřel. Jen o trochu později.

Nastoupila jsem nejdřív do jedné z advokátních kanceláří v Brně. Velmi brzy jsem však měla pocit, že tam nepatřím. Pamatuji si den, kdy přišel manželský pár a chtěl vypracovat žádost o rozvod. Místo potřebných informací mě ale mnohem víc zajímal jejich příběh. Co se stalo? Proč se chtějí rozvést? Nejde to přece jen ještě řešit nějakou jinou cestou?

V duchu jsem si říkala, že přece nejsem žádný psycholog, tak kde se ve mně tyhle vnitřní pohnutky berou? Došlo mi, že setrvávat v něčem, co vnímám z jiného úhlu pohledu a zájmu, bude dlouhodobě problém. Vnitřní hlas ve mně postupně sílil, až jsem udělala razantní rozhodnutí a na konci zkušební doby odešla. Samu sebe jsem překvapila odhodláním jít si za svým. O překvapení rodičů ani nemluvím. Byl to pro ně šok.

Přede mnou se rozprostíralo neznámo, které naštěstí netrvalo dlouho. Vzala mě menší firma na pozici personalistky – ta byla tak trochu přípravou na vše, co přišlo potom. Stěhování do Prahy a práce v mezinárodní konzultantské firmě. Bylo mi dvacet čtyři, psal se rok 1996. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že v Praze zůstanu dalších osmnáct let, nevěřila bych mu. A kolik toho zažiju, tak to už vůbec ne. Často to byla jízda plná vzestupů i pádů. Teprve zpětně se mi všechny ty střípky skládají do smysluplné mozaiky, ve které vidím skrytou prozřetelnost a úžasné synchronicity.

Práce, která mě do Prahy přivedla, byla skvělá zkušenost. Poznala jsem, jaké to je, když vás práce baví a vyplní vám skoro všechen čas. Měla jsem svoje auto, pronajatý byt, skvělý plat. Užívala jsem si svoji samostatnost a soběstačnost.

Od naprostého workoholismu mě zachránil můj zájem o psychologii. Dostala jsem se k možnosti studovat o víkendech gestalt terapeutický výcvik vedený lektory z Norska, Belgie a Holandska (ano, zase to Holandsko). To bylo přesně pro mě. Čekaly mě tři intenzivní roky seberozvoje a otevření se úplně novým obzorům. Seznámila jsem se s lidmi, které bych

při práci v komerční sféře neměla šanci potkat. Postupně jsem byla rozkročená mezi dvěma rozdílnými světy, které jsem neuměla propojit.

Bylo mi dvacet sedm a v životě jsem měla pořádný zmatek.

Odešla jsem z práce v byznys prostředí a začala zachraňovat sebe a svět. Pár let jsem byla součástí projektů v různých neziskovkách a organizacích působících v oblasti duševního zdraví. Jezdila jsem například s odborníky z republiky a ze zahraničí do vybraných psychiatrických léčeben, které byly otevřené změnám v péči o pacienty.

Šlo prostě celkově o naprosto jiné prostředí, které nebylo primárně o výdělku, ale o hlubším smyslu práce a taky jsem mohla víc uplatnit své zkušenosti z psychoterapeutického výcviku. Podařilo se mi zhubnout deset kilogramů, nabraných během práce v korporátu. Určitě pomohlo i to, že jsem se více hýbala, nechodila na firemní obědy nebo večeře a byla v životě více spokojená.

A v té době jsem se zamilovala. Ne že by se to předtím nedělo, jen vztahy neměly výhled společné budoucnosti. I toto seznámení vypadalo zpočátku beznadějně. Slovák Peter žil totiž už deset let v Americe a seznámili jsme se náhodně přes společného kamaráda, když přijel na Vánoce domů. Nenechali jsme se ale vzdáleností odradit, netrvalo dlouho a letěla jsem s ním žít do Pittsburghu. To byl rok 2001.

Musím přiznat, že mě Amerika jako místo k životu nikdy nelákala, ale co bych pro lásku neudělala. Anglicky jsem uměla a zpětně říkám, že můj rok v USA byla taková delší dovolená.

Přestože jsem pracovala v italském bistru v centru města, byl to pro mě tak trochu odpočinek, hlavně mentální. Naučila jsem se udělat dobré espresso a cappuccino. Trochu oříškem bylo chovat se správně zákaznicky „po americku“ - vždy se usmívat a nečekat upřímnou odpověď na otázku „Jak se máš?“. Sice jsem jejich přístup nepřijala za svůj, ale přestala jsem ho po nějaké době řešit. Poznala jsem velká nákupní centra, která u nás zatím moc nebyla. Oblíbila jsem si knihkupectví Barnes & Noble a kávu Starbucks.

Za ten rok jsme byli lyžovat v Coloradu ve středisku Beaver Creek. Podívali se do Los Angeles, kde se mi vůbec nelíbilo. Koupali jsme se v oceánu u San Diega. Procestovali jsme stát Maine, který má nádhernou krajinu a pobřeží. Pár dní jsme strávili ve Washingtonu, kde se mi nejvíc líbila studentská čtvrť Georgetown. Byla jsem se podívat na zápase NHL, když zrovna hrál za Pittsburgh Penguins Jaromír Jágr. Jen návštěva New Yorku nedopadla. Těsně před plánovanou návštěvou se odehrál útok na Dvojčata a jedno z letadel dokonce spadlo kousek od Pittsburghu.

Pracovala jsem zrovna v bistru v centru města. Nastala panika a všichni jsme se museli evakuovat pryč z centra co nejrychleji pro případ, že by přišel další útok, který by zasáhl město. Co se dělo potom, mám tak trochu v mlze. Pamatuji si, že jsme si volali s přítelem a dohodli se, že se potkáme a pojedeme spolu domů. Tam jsme si sedli k počítači a přes skype hned volali rodičům. Všechno viděli v televizi a strach o nás měli samozřejmě pořádný.

V dalších dnech a týdnech byly cítit strach a obavy z toho, co by se mohlo ještě dalšího stát. Plány na další cestování jsme zrušili, bylo nejisté se někam vydávat. Začali jsme uvažovat nad tím, že bychom se spolu vrátili do České republiky. Cítila jsem, že Amerika není z hlediska energie můj šálek čaje, a přítel začal vnímat, že přichází čas na návrat. A tak jsme se po roce mého pobytu vydali do Prahy, kde jsme začali budovat společný život. Našla jsem si práci v oblasti vzdělávání v telekomunikační firmě a přítel začal pracovat v bance. Prožili jsme spolu hezké další tři roky, než jsme dospěli do bodu, kdy jsme oba vnímali, že se náš vztah naplnil.

Doba po rozchodu pro mě vůbec nebyla lehká, i když jsem mohla žít tak, jak jsem chtěla. Pomohla mi tehdy nová práce a s ní přišlo nové prostředí, noví lidé a v mnoha rovinách nový začátek. Znovu jsem se nadechla a cítila, že jsem ve své energii a na své cestě. A pak, o něco později, jsem přijala nabídku na manažerskou pozici v jiné firmě. Říkala jsem si „kdy jindy, když ne teď". Zároveň to znamenalo větší odpovědnost a často to nešlo jinak než žít prací. Pamatuji si na dny, kdy jsem vyjížděla v osm ráno z domovské garáže a v osm večer se vracela zpátky. Ani jsem nevyšla ven a celý den jsem strávila uvnitř v klimatizované budově. Moc zdravý životní styl to nebyl.

Díky bohu mi přišla do cesty jóga. Nejdřív hot jóga, která se cvičí ve dvaačtyřiceti stupních (jako v Indii, ve vedru a vlhku), později jsem přešla k běžné józe a začala chodit pravidelně na lekce a jezdila na jógové pobyty. Taky mi dost pomohl koučovací výcvik v základech NLP (neurolingvistického progra-

mování) s Kanaďankou Marilyn Atkinson. Tím jsem prošla při práci a mohla se díky němu posunout profesně i osobně o kus dál.

Vydržela jsem takto žít něco málo přes dva roky. Cestou ven z toho kolotoče byla moje motivace věnovat se více koučování. Postupně to ve mně zrálo, až jsem našla odvahu k rozhodnutí jít na volnou nohu. Nová realita pro mě byla plná výzev. Pracovat sama na sebe a za sebe, budovat si svoje podnikání, hledat si klienty, všechno si organizovat. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem uviděla směr, kudy se vydat. Skvělým krokem bylo založení společnosti na výcvik v koučování se zkušenějšími kolegy z gestalt výcviku. Bylo mi třicet sedm.

Možná si říkáte – a co rodina a osobní život? No, nebyla to žádná sláva. Vnímala jsem velkou frustraci a pocit nenaplněnosti a k tomu jsem silně slyšela tikat biologické hodiny. Kamarádky už měly děti, partnery, vlastní rodinu a já pořád nic. Utěšovala jsem se, že single život může být taky fajn. Čas, který jsem měla pro sebe, jsem kromě práce využila i na cestování. Mimo kratších výletů po Evropě *(viz foto 1 přílohy na konci knihy)* jsem si dopřála svou první cestu do Asie s kamarádkou Katkou (spolužačkou z vysoké, obě jsme pracovaly v Praze a obě jsme byly single). Cestu jsme si naplánovaly na čtrnáct dní na přelomu roku 2009.

Vyrazily jsme s batohem nejdříve do Thajska a pár dní poznávaly Bangkok, který nás nadchl svou energií, možnostmi, gastronomií a taky historií. Poprvé jsem se projela v tuk-tuku (tříkolce), ochutnala pravé thajské kari a další speciality,

uviděla na vlastní oči nádherné chrámy, uvolnila se u thajských masáží a taky navštívila velká nákupní centra v moderní čtvrti velkoměsta. Odtud jsme se vydaly směrem na sever přes královská města Ayutthaya a Sukhothaj do Chiang Mai, kde jsme zůstaly a užívaly si bohémskou atmosféru místa. Poslední zastávkou v Thajsku bylo Chiang Rai, odkud jsme vypluly na dvoudenní plavbu pomalou lodí po Mekongu do laoského posvátného města Luang Prabang. Plavba byla neskutečným, a zároveň hluboce meditačním zážitkem s nádhernými výhledy. V Luang Prabang jsme strávily Vánoce a také se setkaly s našimi kamarády, manželským párem, kteří byli ve stejné době na cestě po celém Laosu. Odtud jsme přes Vang Vieng směřovaly do hlavního města Laosu Vientiane, kde jsme nasedly do letadla směr kambodžský Siam Rep, abychom strávily pár dní prohlídkou nejimpozantnějšího chrámového komplexu Angkor Wat *(viz foto 2)*. Pro mě to byl vrchol celé naší cesty, hluboký duchovní zážitek a vůbec se mi nechtělo odjet. Ale už jsme měly v plánu se vracet do Thajska a užít si moře na malebném ostrově Koh Samui, kde naše cesta končila. Bylo až neskutečné, kolik jsme toho za dva týdny zažily, a mně bylo jasné, že se do Asie musím vrátit. Lákalo mě poznat Indii a čekala jsem, až se naskytne příležitost se tam podívat.

Jenže přišla další zkouška, která testovala, jak to se svou vnitřní proměnou myslím vážně – jestli už jsem pochopila, nebo potřebuji další zkušenost. Sice už mi začalo svítat, ale z větší změny jsem měla strach. Tak se stalo, že jsem přijala nabídku práce u zahraniční firmy a svoje podnikání jsem od-

sunula na vedlejší kolej. Mělo to ale jednu velkou výhodu – finanční svobodu. Řekla jsem si, že abych znovu nespadla do workoholismu, budu si držet volné víkendy, vybírat pravidelně dovolenou, budu chodit cvičit jógu, setkávat se s přáteli, cestovat. Prostě žít mimo práci. To se mi dařilo, a dokonce jsem si udělala čas a konečně odjela na dvoutýdenní výcvik hatha jógy do oblasti Goa v Indii. A děly se věci netušené.

Přes všechny kontrasty a odlišnosti jsem se v Indii od prvního momentu cítila jako doma. Kde se vzal ten pocit, jsem zpočátku nechápala, ale den za dnem jsem vnímala, že jógu v Indii jsem už někdy zažila. Určitě znáte ten pocit, že jste na místě, na kterém se vám vyplavují zážitky, které nejsou z tohoto života, a přitom víte, že jste je prožily. Nebo potkáte někoho a máte pocit, že se znáte už dlouho. Tak jsem to měla s Indií. Bylo to, jako bych se vracela domů a moje duše se rozpomínala na své minulé životy.

Na výcvik jsem letěla s Emirates. Velký luxus oproti tomu, co mě čekalo po přistání v Bombaji. Už z letadla jsem viděla kousek od letiště jednu z nejchudších bombajských čtvrtí. Domy jen z kůlů a střechy z plachet, plastů nebo plechu. Na malém místě neskutečné množství chatrčí poskládaných vedle sebe s malými uličkami. Hned vedle ranveje. Musela jsem to rozdýchávat. Tohle jsem předtím v Asii nezažila.

V Bombaji jsem měla pár hodin na přestup na lokální let do Goa. Hned jsem vnímala zásadní rozdíl v části letiště pro mezinárodní lety oproti té pro místní lety. Méně luxusu, obyčejné židle, sem tam nějaké malé občerstvení. Když jsem se

podívala na odletovou tabuli, nastalo setkání s indickou realitou. Letadlo do Goa mělo zpoždění 10 hodin! Cože? Jak je to možné?

Bylo to, jako by mi vesmír říkal: „Vítej v Indii."

Nejdřív jsem vyřídila, aby pro mě řidič v Goa přijel později. Naštěstí jsem už tehdy měla mobil a mohla tak všechno řešit bez větších problémů. Hodiny čekání jsem strávila spaním na židlích a pozorováním lidí. Překvapilo mě, jak jsem po počátečním šoku zůstala v klidu.

Let trval pár hodin a někdy nad ránem jsem přistála v Goa. Řidič už na mě čekal a přede mnou bylo několik hodin jízdy autem na místo konání výcviku. Tak nastalo moje první setkání s indickou silniční dopravou. Byla to zběsilá jízda plná troubení a šíleného předjíždění. Nechápu, jak jsem při tom mohla spát. Únavu jsem cítila velkou, to ano, ale ta míra „odevzdání se" byla nová. Prostě jsem důvěřovala, že v pořádku dojedeme. A dojeli.

Místo výcviku se nacházelo přímo – asi tři minuty pěšky – u moře. V menším palmovém háji stály nové dřevěné domky na spaní. Když jsem přijela, výcvik už probíhal, protože někteří účastníci přijeli na měsíc, já jsem se připojila až na poslední dva týdny. Do skupinky poskládané z lidí ze všech koutů světa jsem zapadla rychle. Byla jsem ze všeho nadšená, z jídla, jógy, oceánu, a dokonce i z určitého nepohodlí, které mi ale pomáhalo vystoupit ze zajetých kolejí a probouzet se do života v přítomnosti.

Výcvik probíhal každý den ve venkovní hale chráněné před sluncem střechou. Připomínalo mi to lekce hot jógy, na

které jsem chodila v Praze, jen s tím rozdílem, že tady jsme byli v kontaktu se všemi vůněmi a živly po celý den, což byla naprostá paráda a vnášelo to do našeho učení autenticitu starodávné moudrosti, kterou jinde než v Indii nenajdete *(viz foto 3)*. Užívali jsme si také společný čas mimo kurz a chodili na pláž, jídlo, trhy a krátké výlety.

Bylo mi tam moc dobře. Šum oceánu, vůně indického koření, úžasné olejové masáže a pomalejší rytmus. Úplný život v přítomnosti. Navíc jsem se setkala s lidmi z různých zemí a jejich příběhy mě velmi inspirovaly. S některými z nich jsem dodnes propojená na facebooku a jsou součástí mé jógové komunity. Odlétala jsem domů šťastná, že jsem to všechno mohla prožít. Zároveň se mě ale držela otázka, jak to všechno, co jsem prožila, integrovat do svého života v Praze? *(viz foto 4)*

Po návratu ve mně všechno doznívalo, nadšení pro jógu mě provázelo dál a pomalu se začala ukazovat cesta ke změně. Zjišťovala jsem možnosti různých jógových výcviků u nás a v zahraničí. Nejvíc mě lákalo se do Indie vrátit. Měla jsem ve svém okolí ženy, které prošly výcvikem aštanga jógy v Rišikéši, kolébce jógy. A shodou okolností v létě měl přijet učitel z této školy do Prahy. Synchronicita? Jasně, že to bylo znamení. Hned jsem se přihlásila.

Nemohla jsem se dočkat, až Kamal přijede. Začala jsem pravidelně praktikovat pro mě nové pozice. Byla to výzva. Kdo znáte aštangu, víte, jak jsou některé pozice náročné. Je to celá sekvence ásan, které se říká „primary serie". Začala jsem chodit i na soukromé hodiny ke kamarádce a zkušené lektorce

Rosibel z Venezuely. Její temperament a vášeň pro jógu mi moc pomohly.

Konečně jsem se dočkala. Přijel učitel Kamal Singh, který založil svoji jógovou školu v Rišikéši. Vypadal jak indický Michael Jackson. Dlouhé černé vlasy svázané do culíku, malý, úžasně vtipný a neskutečně pružný, když nám ásany sám předváděl. Byly to tři intenzivní dny, během kterých jsme ve velkých vedrech (přes třicet stupňů, bylo to jako v Indii) praktikovali náročné pozice a vzájemně se podporovali. Ten pocit po skončení byla nirvána. Totální odlehčení a celková lehkost bytí. Věděla jsem, že to chci zažívat více a častěji.

Začala jsem každé ráno cvičit doma před odchodem do práce. To znamenalo jít dřív spát a já, která jsem byla velký spáč, jsem najednou vstávala před šestou, abych si mohla zacvičit. Taky jsem se začala stravovat lehčeji a brzy došla do stadia, kdy jsem si řekla, že bez alkoholu a masa se budu cítit líp. Přišlo to dost přirozeně, bez pocitu, že si něco odpírám. Předtím jsem víno milovala, pravidelně jsem chodila na ochutnávky, dala si doma skleničku. A najednou nic. Prostě jsem na něj přestala mít chuť stejně jako na maso. Bylo mi čtyřicet a šlo to samo. Zhubla jsem navíc i pár kilo, což byl příjemný bonus.

Cítila jsem, jak mě to čím dál víc volá zpět do Indie. Jenže jak to udělat? Měla jsem práci a pět týdnů dovolené. Mám odjet na měsíční výcvik, který pořádá Kamal, a pak se vrátit? Nebo je čas udělat odvážný velký krok?

Potřebovala jsem se nějak podpořit v rozhodování. Vždycky jsem se zajímala o astrologii a karty, proto jsem vyrazila ke

kartářce, u které jsem už jednou byla. Taky jsem si nechala vyložit horoskop védskou astrologickou. Bez toho, aniž bych jim na začátku řekla, co právě řeším, mi obě řekly, že je čas na velkou změnu, která je spojená se zahraničím. Wow, je to tak, jak to cítím. Přišel čas udělat velký krok a vydat se do světa.

Rozhodla jsem se pro výcvik s tím, že nevím, kdy se vrátím. Ještě dnes mě mrazí ze síly tohoto rozhodnutí, které můj život posunulo na novou kolej. Byl rok 2012. Ten rok, o kterém se říkalo, že je podle různých předpovědí přelomový. Tehdy jsem si to do souvislosti moc nedávala, až zpětně vidím, jak mě kolektivní energie vedly a podporovaly ve změně, která se přede mnou otevírala.

Vyrazit do světa znamenalo hodně věcí uzavřít, opustit a vzdát se jich. Cítila jsem velkou vnitřní sílu vše zvládnout. Do Indie jsem se hodně těšila a také jsem měla dostatek financí, což mi dávalo určitý pocit jistoty. Postupovala jsem krok za krokem. V práci jsem si dohodla datum odchodu a začala postupně práci předávat. Potřebovala jsem najít někoho na pronájem svého bytu. To šlo hladce. Byt jsem měla menší, plně vybavený, na hezkém místě. Pronajala jsem ho zahraniční studentce a byla to super volba.

Rodiče už po tom, co všechno se mnou zažili, ani nebyli překvapení. Asi tušili, že to tak dopadne a já na delší dobu odjedu. Kamarádky byly nadšené a říkaly, že za mnou někam přijedou. A přítele jsem v té době neměla, to je vám asi ze všeho, co píšu, jasné. Kdyby byl, tak bych s ním plánovala rodinu, společný život a do světa bych se nevydala (i když, kdo ví).

Měla jsem vybrané datum odletu a věděla jsem, kdy začíná výcvik a kdy musím odjet z Indie, protože mi skončí víza. Všechno ostatní bylo otevřené. Netušila jsem, na jak dlouhou dobu odjíždím ani co budu dělat, až výcvik skončí. Tenhle pocit neznámého se mi dokonce líbil. Cítila jsem v tom, že je možné všechno. V situacích se rozhodnu podle toho, co budu chtít. Byla v tom obrovská důvěra a odevzdanost. Něco jako stav hlubokého spojení s duší, která ví, co je pro mě nejlepší.

To ale neznamená, že loučení bylo lehké, vždyť jsem v Praze strávila osmnáct let. Zažila jsem tam toho tolik, potkala skvělé lidi, oblíbila si místa, kavárny, restaurace. Měla jsem svůj byt. Volání duše bylo ale silnější než potřeba jistoty a komfortu.

Od známých, kteří už v Indii byli, jsem zjišťovala praktické informace, tipy a doporučení. A jedna známá nadhodila: „A co kdyby ses podívala na Bali? Když už budeš v Asii, je tam všechno blízko." Sama byla z Bali nadšená, hlavně z jógy v Ubudu. Něco ve mně secvaklo. Jóga a tropický ostrov, proč ne? A šla jsem si koupit letenku z Indie na Bali. Když jsem to řekla sestře, hned bylo jasné, že za mnou na ostrov přiletí. Paráda, zažijeme spolu exotiku a bude super vidět se za půl roku od mého odletu z Prahy.

V té době jsem si taky dopřála sezení se svým kamarádem, skvělým koučem Láďou. Chtěla jsem se trochu z nadhledu podívat na nadcházející cestu. V duchu jsem si krok za krokem vizualizovala svůj pobyt v Indii, jak se tam cítím, co tam chci dělat. Pak jsem se viděla na Bali a bylo zajímavé, že

ke mně přišel obraz, jak sedím u moře a dál už nic. Otevřený konec, který ve mně zanechal otisk. Až časem se mi ukázalo, čeho byl předzvěstí.

Přišel leden 2013 a s ním termín odletu. Svůj život jsem sbalila do krabic, které zůstaly v Praze, a jednoho kufru, se kterým jsem se vydala na cestu. Dnes se tomu směju. Polovinu věcí v kufru jsem vůbec nepotřebovala. A do Indie s kufrem? To bylo dost nepraktické, jak se ukázalo.

Vydávám se na cestu na druhý konec světa a nechávám život v Praze za sebou. Loučení, slzy a těšení v jednom.

Opouštím jistoty a známé prostředí, abych poznala samu sebe.

Kapitola druhá:
Ve čtyřiceti se cítím na dvacet



Tak a jsem na cestě za dobrodružstvím.

Hodně lidí se mě často ptá, jestli jsem neměla strach a nebála se všechno opustit a jet tak daleko na bůhvíjak dlouho. Odpovídám, že víc než obavy jsem cítila vnitřní sílu, důvěru a odvahu zvládnout, co je přede mnou. Těšila jsem se na nové a neznámé a rostla ve mně zvědavost, kam mě to posune, s kým se potkám, jaká místa poznám. Byl prostě správný čas na to vyrazit do světa.

Tentokrát jsem letěla z Prahy přes Istanbul do Dillí. Odtud mě čekala cesta dohodnutým taxíkem do Rišikéše. Je to kolem 250 kilometrů, které se jedou zhruba šest hodin, záleží na dopravě. A ta byla typicky indická. Opět velké troubení, bláznivé předjíždění, a když bylo úplně nejhůř, zavřela jsem oči. Místní styl řízení je zkrátka takový křest ohněm pro všechny turisty. Jediná možnost, jak to přežít, je odevzdat se a důvěřovat, tedy přesně to, co si právě do Indie všichni jedeme prožít.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***S jedním kufrem do neznáma*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.